

Rozhovor se záhadologem Arnoštem Vašíčkem

STÁLE ŽASNU, CO VŠE JE MOŽNÉ

Andrea Beláňová

PhDr. Arnošt Vašíček se narodil 27. 8. 1953 v Ostravě a žije zde dodnes. Je ženatý, má dvě děti. Vystudoval filmovou a televizní žurnalistiku na Fakultě žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze. Do sametové revoluce pracoval na dole Zápotocký v Orlové. Napsal 46 knih. Natočil skoro stovku částí televizních dokumentárních seriálů a čtyři středometrážní dokumentární filmy. Je autorem scénářů hraných televizních seriálů *Strážce duší*, *Ďáblova lest* a *Ztracená brána*. Navštívil přes osmdesát zemí na pěti kontinentech a taky četné ostrovy v Tichomoří a v Indickém oceánu. Jeho unikátní sbírku tajemných a rituálních předmětů lze shlédnout na výstavě *Tajuplný svět v Žabím sklepe na zámku Valtice*.

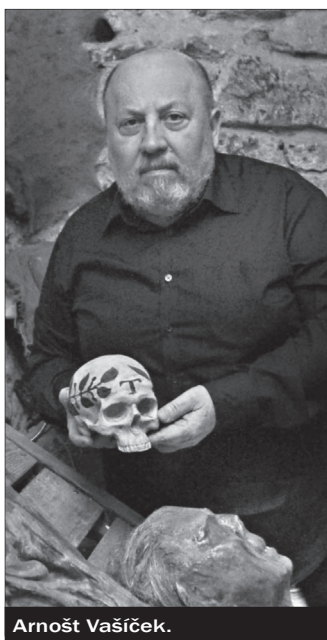
Asi tuto otázku slyšíte pořád. Ale zajímat to bude i naše čtenáře. Kdy jste se začal o tyto jevy poprvé zajímat?

Ten okamžik si kupodivu pamatuji naprosto přesně. O prázdninách po maturitě jsme se s kamarádem vydali stopem do Bulharska. Šlo to ztuhla, tak jsme v Budapešti nasedli do beznadějně přeplněného vlaku. Azyl na podlaže svého kupé nám poskytli nějací o pár let starší studenti z Prahy. Celý čas probírali pasáže z knihy *Jitro kouzelníků*. Poslouchal jsem a žasl. Jako čtenář jsem už znal Dänikenovy *Vzpomínky*

na budoucnost a pár podobně laděných knížek polských autorů, ale tohle byla

jiná třída. Žádné „jedna paní povídala...“, ale šokující fakta seřazena do smysluplné

teorie. Tajemno do mne začalo drápet, ale trvalo dvacet let, než jsem se osmělil s ním koketovat i jako autor. V roce 1993 jsem začal natáčet pro Českou televizi cyklus *Setkání s tajemnem*. První díl se stal nejsledovanějším pořadem týdne na druhém programu. Po zásahu šůry (předseda Rady ČT) byl projekt zastaven a cyklus v roce 1994 odvysílala Nova. Sledovanost dosáhla dvou a půl miliónu. Více než pět tisíc diváků poslalo další náměty. Knižní podoby cyklu se prodalo přes osmdesát tisíc výtisků. A já brzy zjistil, že nedělám nic jiného, než se věnuji záhadám.

Arnošt Vašíček.

Jak byste svou profesi nazval?

Prostě píšu o věcech, které mne bytostně zajímají a tiše doufám, že zaujmou i čtenáře či diváky.

Jak váš příběh pokračoval dál?

Zlomové byly dvě situace. Jednak natáčení prvního českého dokumentárního seriálu o zahraničních záhadách *Planeta záhad*. Psal jsem scénáře, natočil většinu záběrů a všechny díly režíroval. A pak přišel první český hraný seriál s tematikou tajemna *Strážce duší*. Oba projekty doplnila série knih. Najednou jsem nepsal jen faktografické publikace, ale i beletrii a scénáře pro hrané filmy. Momentálně si považuju, že v letos v půli srpna vyšla v USA moje knížka *Na lovu příšer* a je distribuována i v dalších anglicky mluvících zemích.

Máte desítky let zkušeností, mluvil jste s bezpočtem lidí, ledacos zažil, publikoval množství knih. Jak o tom všem vlastně přemýšlíte? Jak si tyto věci vysvětlujete?

Ted' si nejsem jistý, zda dobře rozumím. Jaké věci máte na mysli? Pokud ty, které jsou obestřeny nějakou záhadou, tak musíme dobře rozlišovat, kdy nás něco vyvádí z míry jen proto, že o tom nic nevíme. Nemáme žádné informace a nejsme tedy schopni posoudit, o co vlastně jde. Natož abychom to experimentálně ověřili. No, a pak jsou samozřejmě věci mezi nebem a zemí, které vstoupily do života mnoha lidem, často v téměř shodné podobě. Máme tedy spoustu očitých svědků, někdy dokonce i fotografií, a přesto tápeme. Patří sem například zjevení, pozorování duchů a přízraků. Slavný vědec a spisovatel A. C. Clark jednou sestavil tabulku věrohodnosti, kdy ke každému z určitého typu záhad přiřadil známky od mínus

pět, což znamenalo, že jde o naprostou blbost, kterou nemá význam zkoumat, po plus pět u prokázaných tutovek. No a duchům a zjevením dal známku čtyři plus, tedy že je musíme brát vážně. Prokazatelně se tyto věci dějí, jen nedokážeme odhalit, na základě jakého mechanismu.

Změnily roky zkušeností nějak vaše vnímání světa? Případně sebe sama?

Myslím, že ani ne. Stále žasnu, co vše je možné.

A co vaše vnímání minulosti či budoucnosti lidstva?

Naše minulost je velmi, velmi nejasná. A vždy, když si myslíme, že už víme, jak to bylo, tak se náhle objeví nějaký nový nečekaný, a občas i docela šokující nález, který zcela zamíchá kartami. Okolo roku 10 tisíc př. n. l., kdy se podle vědců lidská společnost měla ještě nejméně pár dalších tisíc let teprve odhodlávat opustit jeskyně a otevřené tábory zaměnit za primitivní chaty prvních vesnic, již stál v jihovýchodním Turecku gigantický ka-

menný chrám Göbekli Tepe. Již na prvý pohled vyvolává dojem neobvyklého místa. Nic zde není náhodné. Vše souvisí se vším a je dokonale podřízeno jakému si vyššímu řádu. Významnou roli v něm hraje geometrie, ale pravděpodobně i jiné faktory, které nedokážeme odhalit. Není to pouze nevysvětlená archeologická záhada, nějaká, i když výjimečná, tak přece jen lokální senzace. Spíš tajemný paralelní vesmír, který se našemu světu podobá pouze částečně, ale většinou se od něj závrtně liší. Jako byste se najednou ocitli na jiné planetě. Nevíte zhola nic o jejich obyvatelích, ani to, co a jak uctívají. Stojíte ohromeni v monumentální svatyni a lapáte po dechu. Mozek jako v horečce marně hledá odpovědi na příliv otázek. Kdo tuto kamennou symfonii vytvořil? Jaké rituály v ní vykonával? Co chtěl sdělit stovkami kamenných monolitů, soch, rytin a reliéfů? A především proč nakonec vše pečlivě zasypal? Přál si, aby jeho poselství nezničil zub času, ale aby – sevřeno v bezpečné náruči země – zůstalo zachováno až do doby, která mu porozumí? A případ Göbekli Tepe není ojedinělý. Jak vysvětlit i některé další podivuhodné stavby v Jerichu, Tell Ghassulu nebo Ain Ghazalu, které nápadně předběhly svou dobu? O odpovědi na tyto otázky jsem se pokusil v knížce Strážci tajemství, která vyjde koncem září.

No, a jak vidím budoucnost lidstva? Optimisticky. Brzy zanikneme. A pak přijde něco nového. Život si vždycky cestu proklestí.

Máte nějaké soukromé vysvětlení, jak to vše souvisí třeba s náboženstvími?

Mám, ale protože je soukromé, nechám si ho pro sebe.

Jaké jevy jsou pro vás osobně nejzáhadnější či nejvíc znepokojujivé?

Ať už jsem v životě narazil na jakoukoliv záhadu, tajemný jev nebo nevysvětlitelný úkaz, vždy jsem se snažil udržet si odstup. Nebrat to prostě osobně. Nepodléhat údivu ani strachu a panice. Jen nezaujatě pozorovat a naslouchat intuici. Ta většinou spolehlivě dokáže naznačit, kam až se můžete odvážit, co vše zkusit, a čemu se už radši vyhnout. Těžko se to sděluje, protože se pohybujeme v rovině pocitů a ty jsou v tomto případě nepřenosné.

Co byste ještě rád dokázal?

Já jsem nikdy neměl touhu něco dokázat. Žádné velké plány a vytyčené mety. Když jsem měl nějaký nápad, snažil jsem se ho zpracovat, jak nejlíp jsem svedl, a zda se mi to povedlo, museli posoudit jiní. Mám ještě dost zajímavých projektů v zásobě, ale nejsem ten, kdo rozhodne, kolik z nich dotáhnu do konce.

Děkuji za rozhovor.

PhDr. **Andrea Beláňová**, PhD., vystudovala religionistiku na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. Je výkonnou redaktorkou časopisu *Religio: revue pro religionistiku* a redaktorkou časopisu *Dingir*.

NA PŘÍŠTĚ 1/2025

28. ročník časopisu *Dingir* otevřeme tématem zásadním pro současnou alternativní spiritualitu:

posvátné energie

Přesvědčení o existenci božských, kosmických, životadárných a jinak nazvaných posvátných energií a léčitelská, věštebná a jiná praxe na nich založená, je v české společnosti častá. Zkusíme toto téma prozkoumat důkladněji.